

Kukulkans Meesterplan

Boek III

DE ZOON VAN DE SLANG

Peter Varg

gisch woord dat hem deed bevriezen. Hij kon enkel nog zijn ogen bewegen.

‘Touché!’ grinnikte ze vals.

Een van de kinderen, een meisje, liep onverwacht weg van het strijd-toneel en kwam Victors richting uit. Uit een zak die in haar vuile jas was genaaid haalde ze de kleine urn tevoorschijn en ze stopte hem die snel toe. De as van zijn moeder. Hij snakte naar adem.

Ze kwam dichterbij en pleitte: ‘Jouw lieve dode voor het leven van mijn geliefde. Vlug nu! Red ons! Dood dat beest!’

Met de urn in zijn handen zag Victor alles kristalklaar. Het lied van zijn moeder klonk luid en krachtig in zijn hart en in zijn hoofd. Hij zag het onding dat zich Juanita noemde en dat met groot gemak kinderen doodde voor wat het werkelijk was: een hellebeest! Ze staakte haar strijd met Chupete en kwam naar hem gelopen, haar ogen begerig op het vaasje gericht. Hij richtte zijn pistool en schoot. Verbaasd keek ze hem aan. Dat hij op haar zou schieten had ze nooit voorzien. Haar ongewapende hand schoot in een beschermende reflex voor haar gezicht, alsof ze een kogel kon weren met naakt vlees. De kogel raakte haar in het hoofd. Ze wankelde, maar ze ging niet neer. Een dierlijke lach borrelde op uit haar mond. Dan verscheen Chupete. Het schot van Victor verzwakte Juanita en daardoor was de betovering verbroken. Met zijn dodelijke stuk metaal sneed hij haar met één haal de nek af. Het mes schitterde. Het was dol op magisch bloed. Het was altijd al naar haar op zoek. Nu begreep Victor waarom ze het vreesde. Als een meute wilde honden viel de bende kinderen op haar lijk aan en haar bloed schilderde rode bloemen in het stof van de straat. Het meisje gaf hem een kostbare glimlach, raapte een scherpe steen op en ging meedoen. Hij zag het. Hij zag het allemaal en het kerfde zich in zijn netvlies om het nooit meer te vergeten. Een duistere rook maakte zich los van het lichaam van Juanita en loste op in het zonlicht. Een paar minuten later waren de lijken geruimd en was het bloed bedekt met zand. De kinderen verdwenen joelend tussen de krotten. Ze schopten een rond voorwerp voor zich uit en ... het was geen bal!

Chupete en hij bleven alleen achter. Ze gingen op het muurtje zitten en keken elkaar aan.

De jongen zei: 'Juanita, natuurlijk, wie anders.' Zijn ogen vulden zich met tranen. Boos veegde hij die weg en zong met gebroken stem:

*'Er zijn grote vissen en kleine en zo is het steeds geweest.
Om niet te sterven van honger verdeelden de kleintjes de straten en zo
is het steeds geweest.
We stelen en delen en hebben het goed en wie dit niet wil weten,
betaalt het met bloed.
Elke straat kreeg een hoeder, een soort vader of moeder en zo is het
steeds geweest.
En vele straten maakten een sector met aan het hoofd een kleine vis
met een groot hart.
Die vele sectoren maken van een stad of een land een gigantische
alternatieve markt.
Zelfs al zijn we arm, samen hebben we het goed en wie dat niet wil
weten, betaalt het met bloed.
Wij stelen van de rijken en we maken het niet al te bont, anders sturen
de machtigen een wolf of een hond.'*

'Was Juanita de wolf van de machtigen? Was dat haar plaats in dit dodelijke spel?' vroeg Victor hem.

'Juanita was vele jaren het hoofd van deze sector en ze verdedigde vol vuur onze belangen.'

'Wat is er gebeurd?'

'Ze verloor de hoop en de rijken lijfden haar in. Als wolf in dienst van het kapitaal verbood ze ons, tegen alle regels en wetten van de straat in, te gaan stelen in betere wijken. Ze maakte van ons domestico's, arm tuig dat steelt van arm tuig. Maar wij zijn kleine vissen en we leven bij onze eigen wetten en weet je wat? *We stelen van de rijken en hebben het goed en wie dat niet wil hebben, betaalt het met bloed.*' Chupete keek hem in de ogen. Hij zei gelaten: 'Je begrijpt geen ene moer van wat ik zeg, hé?'

‘Leg het me dan uit.’

‘Kijk naar mij! Wat zie je?’

‘Een jongen met veel problemen.’

‘Je kijkt niet echt. Ik ben een product van de generatiearmoede, randverschijnsel van een economisch en politiek systeem dat gebouwd is op hebzucht. De vaders van mijn vaders waren Mapuche. Dat waren dappere krijgers die de Inca weerstonden. Er was geen sprake van persoonlijk bezit. Alles was van iedereen. Ze volgden het pad van de boom en leefden in harmonie met de natuur. Tegen de vijanden die hun bossen en landbouwgronden onder water zetten om hydro-elektrische centrales te bouwen en hun heilige bomen van honderden jaren oud kaptten, waren ze echter machteloos. Hebben is zijn, zongen de nieuwe veroveraars spottend!’

Victor keek naar de jongen. Hij probeerde het kind te vinden voorbij de schijn, maar dat lukte niet, er was te veel woede, te veel pijn. In zijn hoofd klonk de stem van zijn moeder. Het was tijd om te gaan, toch bleef hij zitten. Het verhaal van Chupete maakte hem droevig. Als slachtoffer van de generatiearmoede had hij nooit een kans gekregen.

‘Honger dreef mijn volk naar de grote steden en ze liepen als geesten tussen de miljoenen anderen. Vuile indiaan, riepen ze hun toe en daarmee was alles gezegd. Aanpassen werd het grote toverwoord. Het enige toverwoord. Ik werd in een krot geboren, net zoals mijn vader en moeder voor mij. Ik weet nog goed dat ik ophield te hopen op het moment dat mijn vader door militairen werd doodgeschoten. Hij ging als een razende tekeer om ons krot te verdedigen dat voor de tiende keer met de grond gelijk zou worden gemaakt. Hij gaf zijn leven voor wat hout, plastic en karton. Voor hem was het natuurlijk meer. Tijdens mijn ergste nachtmerries hoor ik hem nog zeggen dat zelfs een dier een hol heeft... Dat zelfs een dier een hol heeft! Ik schafte de hoop af, sneed dat luxe gevoel weg uit mijn ziel. Maar zelfs dan wist ik dat mijn zelfverminking onvoldoende was. Dus besloot ik de tijd af te schaffen als wraak op een systeem dat ons, de naamlozen van deze wereld, nooit iets gaf, maar ons generatie na generatie alles ontnam. Ik leefde zonder tijd op straat en door het

ontkennen van de fabrieksklok saboteerde ik hun hebzuchtige productiesysteem. Het was echt geen kunst om anderen te vinden die door het systeem misbruikt waren...'

De stem van Victors moeder klonk dwingender. Hij stond recht en zwaaide met zijn hand als teken van afscheid. Hij zag het gezicht van Chupete bleker worden. Zijn hemd kleurde rood. Hij schonk hem een gepijnigde glimlach en zijn woorden volgden hem toen hij achteruit van de jongen wegliep.

'Ik was nog jong. Ik begreep nog niet dat je een systeem niet kunt bevechten door het te negeren. Maar wat is het alternatief? In een rechtstreekse confrontatie versterken we alleen maar de militaire poot waarop dit alles steunt. Het neoliberalisme van de Chicago boys volgens Friedman is niet enkel een economisch model, het is ook een militaire doctrine. Ze zijn op hun best in tijden van oorlog wanneer ze de weerstand kunnen opruimen en alles kunnen stelen wat ze willen. Tegen beter weten in zijn ze mijn voorbeeld geworden. Verdomme, ik heb het antwoord niet. Ik heb nooit antwoorden en nu is de tijd van antwoorden voorbij. Laat het mes maar bepalen hoe het moet. Het mes snijdt snel, het mes snijdt diep en stelt geen domme vragen.' Hij staarde voor zich uit zonder te zien. Zijn handen wreven zijn mes over een steen, keer op keer.

Victor keek van een afstand naar de jonge boef en dacht aan wat Juanita hem vertelde, dat woorden wapens waren, en hij vroeg zich af wat Chupete echt van hem wilde.

De straatjongen kwam van ver terug en zei: 'Een vriend van mij vertelde me, nadat hij weer eens te veel dronk, hoe de toekomst wordt gemaakt: je neemt een droom en je plakt die op een gevoel, het resultaat plak je op een gedachte die je plakt op een handeling. Er is niets aan. Zo simpel als wat. Maar op het ogenblik dat ik de tijd afschafte, ging de toekomst ook voor de bijl. En weet je? Zelfs al heb je de bouwstenen binnen handbereik, dan nog moet je jezelf in de toekomst kunnen zien, zo van: ik wandel van gisteren door vandaag naar morgen, maar dat lukt me niet meer. De dag dat ze de heilige bomen omhakten hebben ze ook mijn verleden gestolen. Waar zijn vandaag en morgen als gisteren er niet meer is?'